Alice bate enervată din picior şi se trânteşte pe canapea.

— Nu eşti în stare nici de atâta lucru! Şi n'ai încercat să-i convingi? Nu le-ai arătat vremea asta frumoasă?

— Au fost toate în zadar. Grigorcea vrea să se facă tobă de carte în vacanţă.

— Hff! Ce bine era la pension! Uite, vezi? Decâteori se apropie timpul să viu acasă, în vacanţă, mă apucă aşa, o tristeţe, un desgust de viaţă... Acolo aveam tovarăşele mele de veselie...

Şi Alice începe să îndruge câte'n lună şi în soare despre traiul vesel şi despre drăciile la care se dedau elevele dela pensionul ei.

— Cât despre domnişoara Lenuţa, vara noastră, adaugă Alexandru, nu-mi vine să mai spun nimic. Preferă să-şi strice ochii pe migălelile acelea de broderii.

— Mofturi! Par'că nu dispun ei de atâţia bani ca să-şi coasă lucrurile afară, la un atelier! Astea sunt mofturi. Avem şi noi la pension câteva colege ca ea. Se duc noaptea în spălător, aprind o lampă şi, la o lumină mizerabilă, se trudesc ceasuri întregi cu lucrul în mână, pentruca a doua zi să audă şoptindu-se despre ele că sunt harnice şi alte laude! Nişte vanitoase...

Din colţişorul ei, unde a stat tă-

cută şi a ascutat tot timpul, Cornelia îşi înnălţa ochii senini, dar întrucâtva mustrători, când către soră, când către frate. Nu poate îngădui ca ei să critice pe Grigorcea şi pe Lenuţa, că nu vor să-i însoţească la plimbarea plănuită.

— Răutăcioşi mai sunteţi şi tu, Alexandru, şi tu, Alice! zice ea. Dacă aceşti copii găsesc ceva mai bun de făcut, ce vreţi voi? Uite, de exeplu eu: nu m'aşi sui lângă voi, în brecul vostru, doamne-fereşte! Alexadru are un obiceiu urît. Trânteşte nişte bice cailor şi îi avântă atât de nebuneşte, încât, la fiecare clipă, sunteţi gata să vă rostogoliţi cu brec cu tot în şanţuri. Şi asta o face el numai ca să arate lumii că-i viteaz... Imi place mai bine să rămân acasă, să fac ajur la batistă!..

Alexandru, fire batjocoritoare, isbucneşte într'un râs cu hohote.

— Ajur la batistă! De trei zile munceşte la eâ. Şi la urma urmei cu ce-o să se aleagă? Par'c'o văd pe Cornelia, auzi tu, Alice? Trudită, obosită, când i-o fi batista gata, o s'o ia aşa, în amândouă mânile, o s'o privească în extaz, o s'o soarbă din ochi şi o să-şi zică: „Iată ce mare ispravă am făcut eu!".

Alice, pentru a nu se lăsa mai prejos, adaogă şi ea:

— Ba o s'o strângă la sân şi s'o sărute ca pe nişte moaşte sfinte...

— Moaştele sfântului Pafnutie! complectează Atexandru.

— Şi ştii care o să fie soarta acestui lucru de mână, buchisit cu atâta migală?

— Ştiu: o suflătură straşnică din nas! Iată soarta scumpei, preţioasei batiste! Ha-ha-ha!

Cu toată inima ei blajină şi îndelung răbdătoare, Cornélia simte sângele urcându-i-se în obraji. Se ridică depe scăunel şi, stăpânindu-şi puţin revolta, îi ţintueşte pe amândoi cu o privire plină de indignare:

— O, destul! Batjocoritori ce sunteţi! Credeţi c'am să mai rabd mult ironiile voastre? In lucruşorul ăsta, cât îl vedeţi de mic, se ascund lucruri mari. Ne e numai plăcerea pe care o simt când văd că din mâinile mele şi prin truda mea a ieşit un lucru frumos; dar este şi gândul, care veşnic mă frământă şi nu mă lasă să dorm, este gândul că l-am scutit pe tata de o cheltuială zadarnică... Eu mi-am cusut bluza, eu mi-am tras la maşină foile, da, eu mi-am făcut singură aproape tot ce port pe mine. Iar voi? Voi risipiţi toată economia pe care o fac eu tatei şi o daţi pe gârlă. De! Vă lăudaţi pretutindeni: „Tata e mare industriaş; e cel mai mare fabricant din oraşul nostru!". Aşa spuneţi când vreţi să umiliţi pe colegii voştri. Ascultă, Alexandre. Batistele, ale căror colţuri le răsfrângi de-asupra buzunarului dela piept, costă fiecare bucată câte 50—60 de lei. Ce-ţi trebuia ţie mâner de argint la cravaşa cu care-ţi baţi jambierele şi copoii? Trebuia să fii de faţă ca să vezi ce ochi a făcut tata, când i-a înfăţişat armurierul nota cheltuelilor tale de vânătoare!... Iar tu, Alice, dacă ai fi fost aici când a venit croitoreasa cu contul şi dacă ai fi văzut pe mama cum lăcrămă, ai fi plâns poate. Dar am plâns eu în locul tău... Ce vă pasă vouă? Mă tot întreb: până când atâta uşurinţă la voi? Credeţi oare că tata stă pe roze cu veniturile? Dacă nu vă spune nimic, e pentrucă are o dragoste prea mare pentru voi. Eu am mirosit multe în casa noastră. Am rămas aci ca să dau un ajutor mamei, s'o scutesc de plata pe pe care ar fi dat-o unei femei de încredere. Dar voi? Barem dac'aţi face vre-o ispravă pela şcoalele voastre! Tu, Alexandre, în fiecare an rămâi sau corijent sau repetent.

Cine mânuieşte cărţile la „poker" mai bine ca tine? Iar tu, Alice...

Şi, podidind-o un plâns fără de frâu, se duce la Alice şi o îmbrăţişă.

— Alice, mi-eşti soră... soră mai mică... Te iubesc prea mult. Nu-ţi pot spune şi ţie vorbe grele!...

(Va urma)